

ทุกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเราล้วนมีประโยชน์ ทั้งสิ้น อยู่ที่ว่าเราจะมองมันอย่างไร มันสามารถฝึกใจเราให้เข้มแข็งอดทนหรือมีสติ สอนใจเราให้ไม่ประมาทเพลอไพล หรือเปิดใจเราให้เห็นสัจธรรมอันล้ำค่า ก็ได้ทั้งนั้น อีกทั้งยังสามารถพาเราไปพบสิ่งดีๆ ที่คาดไม่ถึง แม้แต่ทุกข์ก็ยังสอนธรรมให้แก่เรา

ISBN 978-6-16-775526-7

9 786167 755267

ราคา ๑๕ บาท

ขุมทรัพย์ จากก้อนอุจจาระ

เอกภพ สักสุวรรณชนะ

ฉลาดทำบุญ รวมเรื่องน่ารู้คู่มือทำบุญ
พระชาย วรธมโม
และพระไพศาล วิสาโล เรียบเรียง
ราคา ๖๐ บาท

ฉลาดทำใจ หนังสือเล่มนี้ไม่ทุกข์
สุขเพียงใดก็ไม่พลั้ง

พระไพศาล วิสาโล เรียบเรียง
ราคา ๙๙ บาท

จิตใส ใจสุข

พระไพศาล วิสาโล
ราคา ๘๕ บาท

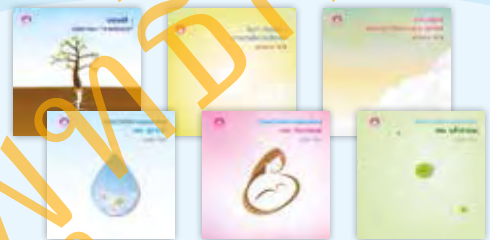
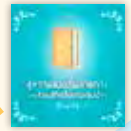

๓๐ วิธีทำบุญ, สอนลูกทำบุญ, ฉลาดทำใจ,
การช่วยเหลือผู้ป่วยระยะสุดท้ายด้วยวิธีแบบพุทธ, เติบโตขึ้นด้วยจิตอาสา,
ธรรมะในงาน ธรรมะในใจ, สุขสวนกระแส, ความสุขที่ปลายจมูก,
ใส่บาตรให้ได้บุญ, ความสุขที่แท้, พรวันใหม่ ชีวิตใหม่, อยู่ทุกที่ก็มีสุข,
เจอทุกข์ ใจไม่ทุกข์, สังฆทานการเจือจานสังคม, ปาฏิหาริย์สานใจ,
ชีวิตเปี่ยมมิตร จิตเปี่ยมสุข, ชนะได้ด้วยไมตรี,
สองพระสองตน : ก้าวพ้นวิกฤตร่วมกัน
สมทบค่าจัดพิมพ์ เล่มละ ๑๕ บาท (ฟรีค่าจัดส่ง)

ชีวิตเสียง ระลึกถึงความตายสายนันท์
(การเจริญมรณสติในชีวิตประจำวัน)
ราคาแผ่นละ ๒๐ บาท

ดีวีดี สู่ความสงบที่ปลายทาง
ราคาแผ่นละ ๕๐ บาท

ชีวิตอดิโ อ เผชิญความตายอย่างสงบชุด ๑ (๑ ชุด มี ๖ แผ่น)
ราคาแผ่นละ ๒๐ บาท

รักษาใจให้ไกลทุกข์
พระไพศาล วิสาโล
ราคา ๒๐ บาท

ธรรมะข้างเตียง
คำแนะนำสำหรับผู้ป่วยระยะสุดท้าย
พระไพศาล วิสาโล
ราคา ๖๐ บาท

พิเศษสำหรับผู้สมัครสมาชิกจดหมายข่าวอาทิตย์อัสดง
รับส่วนลด ๓๐ % (ยกเว้นหนังสือสมทบพิมพ์)

บุคคลหรือองค์กรใดสนใจเผยแพร่หนังสือเพื่อแจกจ่ายวัด
ห้องสมุด โรงเรียน เด็กและเยาวชน หรือใช้ในเทศกาลงานพิธีต่างๆ
งานสาธารณกุศลอื่นๆ สอบถามรายละเอียดได้ที่ **เครือข่ายพุทธิกา**

ชุมทรัพย์จากก้อนอิฐ

เอกภาพ ลีทธีวรรณธนะ

ขุมทรัพย์จากก้อนอิฐ

เอกภาพ สัทธีวรรณธนะ

เรียบเรียงโดย: เอกภาพ สัทธีวรรณธนะ

เลขมาตรฐานสากล: ๙๗๘-๖๑๖-๗๗๕๕-๒๖-๗

พิมพ์ครั้งที่ ๑: ธันวาคม ๒๕๕๘

จำนวนพิมพ์: ๓,๐๐๐ เล่ม

ภาพประกอบ: เกศินี วรพันธุ์

รูปเล่ม: วาทัญญู พรอัมรา

จัดทำโดย: เครือข่ายพุทธิกา

๔๕/๔ ซ.อรุณอมรินทร์ ๓๙

ถ.อรุณอมรินทร์ แขวงอรุณอมรินทร์

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐

โทรศัพท์ : ๐๒-๘๘๖-๐๘๖๓,

๐๒-๘๘๒-๔๓๘๗, ๐๘๖-๓๐๐๕๔๕๘

โทรสาร : ๐๒-๘๘๒-๕๐๔๓

อีเมล : b_netmail@yahoo.com

เว็บไซต์: <http://www.budnet.org>

สนใจสนับสนุนการพิมพ์เผยแพร่

โปรดติดต่อเครือข่ายพุทธิกา

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา สาขาอรุณอมรินทร์ ประเภทออมทรัพย์
ชื่อบัญชี **เครือข่ายชาวพุทธเพื่อพระพุทธศาสนาและสังคมไทย**

เลขที่บัญชี **๑๕๗-๑-๑๗๐๗๔-๓**

หรือธนาณัติ สั่งจ่ายในนาม **นางสาวมณี ศรีเพียงจันทร์**

ปณ.ศิริราช ๑๐๗๐๒ และส่งมาที่เครือข่ายพุทธิกา

สายด่วนให้คำปรึกษาทางจิตใจผู้ป่วยระยะสุดท้าย

โทรศัพท์ ๐๘๖-๐๐๒๒๓๐๒

สารบัญ

เหตุเกิดจากก้อนอิฐ	๓
ลามในกองอิฐ	๑๕
โอกาสในกองอิฐ	๒๓
ธรรมะจากกองอิฐ	๓๕
สั่งท้าย	๔๑

คำนำ

ทุกสิ่งที่เราเห็น และทุกอย่างที่เกิดกับเรา มีความหมายเพียงใดอยู่ที่มุมมองของเรา จะสวยหรืองามก็อยู่ที่ใจเราเช่นกัน สำหรับคนทั่วไป ขยะปฏิกูลคือสิ่งน่ารังเกียจ ที่ต้องขจัดออกไปหรือหนีห่างให้ไกลที่สุด แต่สำหรับชาวสวน มันคือปุ๋ยอย่างดีที่ต้องเก็บกองให้ได้มากที่สุด และหากมองต่อไป ก็จะพบว่าขยะกับดอกไม้ทั้งดงาม หรือผลไม้ที่หอมหวานนั้น ไม่ได้แยกจากกันเลย ในทำนองเดียวกันโคลนตมที่สกปรกกับดอกบัวที่ผุดผ่องก็อิงแอบแนบแน่นกันอย่างยิ่ง “ถ้าไม่มีโคลนตม ก็ไม่มีดอกบัว” ประโยคสั้นๆ ของท่านติช นัท ฮันห์ แฝงความหมายที่ลึกซึ้งมาก

ทุกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเราล้วนมีประโยชน์ทั้งสิ้น อยู่ที่ว่าเราจะมองมันอย่างไร มันสามารถฝึกใจเราให้เข้มแข็งอดทนหรือมีสติ สอนใจเราให้ไม่ประมาทเหลวไหล หรือเปิดใจเราให้เห็นสัจธรรมอันล้ำค่า ก็ได้ทั้งนั้น อีกทั้งยังสามารถพาเราไปพบสิ่งดีๆ ที่

คาดไม่ถึง แม้แต่ทุกข์ก็ยังสอนธรรมให้แก่เรา ด้วยเหตุนี้อริยสัจข้อแรกจึงได้แก่ ทุกข์ หากเกี่ยวข้องกับทุกข์อย่างถูกต้อง คือ ทำความ รู้จักมันอย่างรอบด้าน (“เห็น” ไม่เข้าไป “เป็น”) ก็จะเข้าถึงอริยสัจอีก ๓ ข้อที่เหลือ ไม่ผิดหากจะกล่าวว่า ทุกข์นั้นชอนกุญแจที่ไขประตูสู่ความพ้นทุกข์

เรื่องราวที่กล่าวถึงในหนังสือเล่มนี้เป็น เหตุการณ์ธรรมดาที่ประสบพบเห็นในชีวิต ประจำวัน แต่ถ้ามองให้ดี มันสามารถให้แง่คิด หรือคติธรรมได้ไม่น้อย จะว่าไปแล้วถ้ามอง เป็นก็เห็นธรรมได้จากทุกสิ่งทุกเหตุการณ์ สิ่ง ที่ผู้เขียนนำมาเล่าในหนังสือเล่มเล็กๆ นี้เป็น เพียงบางแง่บางมุมเท่านั้น แง่อื่นๆ นั้นมีอีก มากมาย อยู่ที่มุมมองของผู้อ่าน

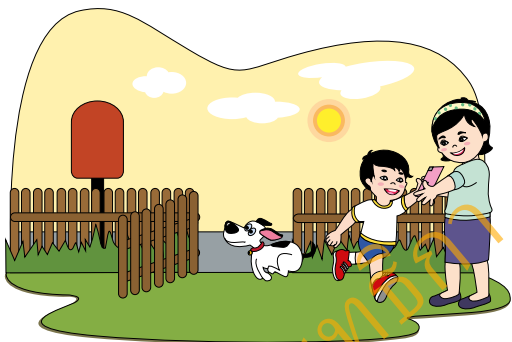
เอกภพ สิทธิวรรณธนะ เป็นนักเขียนหนุ่ม ที่มีมุมมองใหม่ๆ อยู่เสมอ เล่มนี้เป็นผลงาน ล่าสุดของเขาที่นำเอาธรรมะมาสื่อในรูปแบบ ที่เข้าใจง่ายและชวนอ่านชวนคิด

พระไพศาล วิสาโล

วันมหาปวารณา

๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๘

เหตุเกิดจากก่อนนี้

วันนี้เป็นวันหยุดของเด็กชายนั้ฐในวัยประถมต้น เด็กน้อยจึงได้อยู่กับเจ้าตูบ ลูกสุนัขกำลังซุกซน

แต่ก่อนที่ทั้งสองจะได้เล่นกัน แม่ของเขา มอบหมายให้ปฏิบัติภารกิจทั้งหมดให้เสร็จสิ้นก่อน นั่นรวมถึงต้องหยิบจดหมายจากกล่องไปรษณีย์หน้าบ้าน

เด็กชายนั้ฐวิ่งไปหยิบจดหมายจากตู้ไปรษณีย์สีแดงกลับมาให้แม่ แต่ด้วยความเร่งรีบ เด็กชายจึงกลับเข้าบ้านทั้งที่ลืมปิดประตู

เจ้าตูบ เห็นแสงสว่างและทิวทัศน์ภายนอก
มันตื่นเต้นดีใจ กระดิกหางตุ๊กตุ๊ก รีบวิ่งกรู
ออกนอกประตูสู่ถนนปูนหน้าบ้าน ซึ่งเป็น
เวลาเช้าที่คนกำลังเดินพลุกพล่าน และ
จักรยานวิ่งขวักไขว่

เจ้าตูบเป็นอิสระชั่วคราว มันเจอพนักงาน
ออฟฟิศที่กำลังออกจากบ้านเดินเท้าเรียงแถว
ไปขึ้นรถเมล์ที่หน้าปากซอย มันเจอหลวงตา
ที่เดินนำพระหนุ่มกลับจากบิณฑบาต รวมถึง
หมาตัวใหญ่ที่เดินตามมาติดๆ

มันเห่า “ฮั่ง ฮั่ง” ใส่หมาในอาณัติของ
หลวงตา

แต่หมารุ่นลูงไม่ว่าอะไร มันยังคงเดิน
เจียบๆ ตามหลังพระทั้งสองรูปจนลับหายที่

มุมเลี้ยวของหอฉัน

เจ้าตูบกระดิกหางกับคนที่เดินไปมา
ดอมดมกำแพงข้างทาง มันดมฟุดฟิดกอหญ้า
หน้าบ้านใกล้เคียง จากนั้นเจ้าตูบยกขาขึ้นฉี่
และหย่อนก้นลง..อี

“เจ้าตูบ! เข้าบ้าน!” แม่ของเด็กชายเรียก
ชื่อของมันจากด้านใน แต่เจ้าตูบยังอึดื้อ

ขับอ้อออกมาได้สั่ก่อนก็เป็นอันเสร็จธุระ
มันกระดิกหาง และวิ่งกลับบ้านตบปัดตบเป่

ทั้งก่อนอึทั้งสั่ไว้ริมทาง ถนนที่มีคน
พลุกพล่านและจักรยานขวักไขว่...

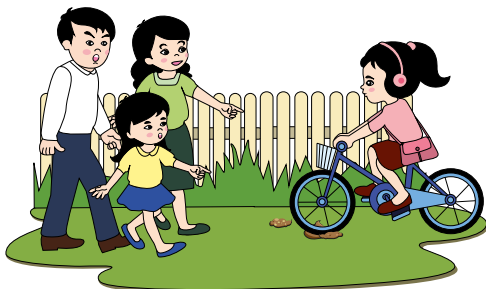

กองอิของเจ้าตูบจึงถูกทิ้งวางอยู่เช่นนั้น มันส่งกลิ่นโชยบางๆ ล้อเล่นกับนาสิกของคนเดินผ่าน บางคนเห็นเข้าก็ร้องว้าย บางคนเตือนเพื่อนข้างหลังด้วยอารมณ์ขันว่า “ระวังนะ กับระเบิด !”

บางคนแก้มล้อเล่นเพื่อนๆ ด้วยการทำที่เป็นเหยียบ แต่ก็ชักเท้าออกได้อย่างเฉียดฉิว เรียกเสียงหัวเราะของเพื่อนร่วมทาง บรรยาการศยามเช้าของนักเดินทางในซอยจึงดูครึกครื้น ผ่อนคลาย

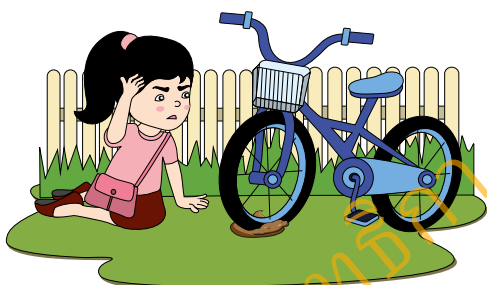
กระทั่งจักรยานคันน้อยคันนั้นแล่นไถลเข้ามา ไถลเข้ามา ตรงเข้ามาที่อีกกองนั้น

ด้วยเคราะห์กรรมประการใดไม่อาจทราบได้ อาจเป็นเพราะหญิงบนอานจักรยานสวมหูฟังเปิดเพลงดัง หรือเพราะเธอใจลอยคิดถึง

สูตรขนมที่เพิ่งคิดออก เธอจึงไม่ได้ยินเสียง
เตือนของเพื่อนร่วมซอยว่า

“ระวังขี่หมา ! ระวังขี่หมา !”

เพละ !

หญิงสาวหักแฮนหลบไม่ทันจึงเหยียบบ๊อง
ก้อนหนึ่งเข้าเต็มล้อ

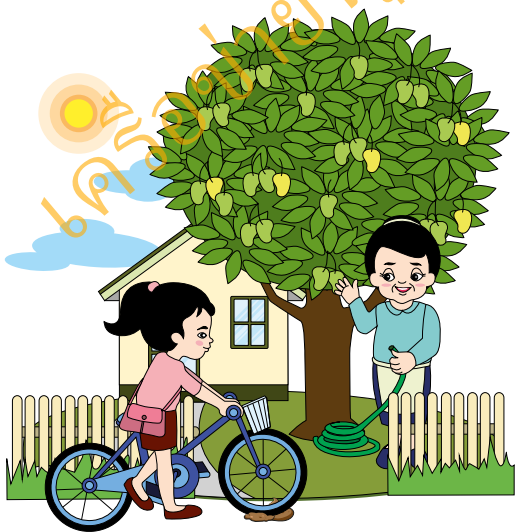
ปกติคนขี่จักรยานมักกลั่นใจขี่ต่อไป แต่
หญิงสาวเลือกที่จะจอดดู เธอเห็นอีกก้อนหนึ่ง
ถูกบดติดล้อจักรยานดูน่าเกลียด หญิงสาว
หน้าแข็ง ย่นหน้าผาก ผูกคิ้ว และเกาหัว

คนเดินทางผ่านไปผ่านมายืมให้เธอ บาง
คนพูดล้อเล่นว่า “โชคดีตั้งแต่เข้าเลนนะหนู”
หญิงสาวได้แต่ยิ้มแห้งๆ ถอดหูฟังเก็บใส่

กระเป๋ายกมือเกาหัว คิดในใจว่าทำอะไร
ต่อไปดีหนอ จะปั่นต่อก็ไม่ดี เพราะรอยเลอะ
อาจเพิ่มจำนวน แต่ถ้าจะล้างล้อก็ไม่รู้ว่าจะ
ล้างได้ที่ไหน

“มาล้างล้อที่นี่สิหนู”

หญิงสาวได้ยินเสียงคนสูงวัยตะโกนจาก
บ้านใกล้เคียง เมื่อหันไปหาต้นเสียง หญิง
สาวก็เห็นคุณป้าแม่บ้านแต่งตัวสะอาด มือ
ข้างหนึ่งถือสายยางรดน้ำ มืออีกข้างกวักมือ
เรียกเธอ

คุณป้าเปิดประตูเชิญให้เข้าในบ้าน

หญิงสาวพยักหน้ายิ้มแห้งๆ อย่างเกรงใจ
ยกล้อหน้าขึ้นจักรยานเข้าไปในบ้าน ค้อม
ศีรษะให้คุณป้า กล่าวขอบคุณค่ะเป็นระยะๆ
ส่วนคุณป้ายิ้มต้อนรับ ผายมือให้เธอนำรถเข้า
จอดที่ได้ต้นมะม่วง

หญิงสาวทำตามแต่โดยดี คุณป้าถือสาย
ยางที่มีน้ำไหลฉ่ำเข้ามาใกล้ เธอใช้นิ้วโป้งอุด
สายยางไว้ น้ำจากสายยางจึงไหลแรงส่งเสียง
ซู่ซ่า คุณป้าจรดสายยางไปที่ล้อรถ ส่วนหญิง
สาวกดเบรกรถหน้าหยุดล้อไว้

ทั้งสองช่วยกันล้างล้อจนสะอาด รอยยิ้ม
สว่างคืนกลับมาบนใบหน้าของหญิงสาวอีก
ครั้ง เธอเห็นอีโหลรวมไปกับสายน้ำสู่ผิวดิน
ได้ต้นมะม่วงในที่สุด

“ขอบคุณค่ะคุณป้า ถ้าคุณป้าไม่เรียกหนู
หนูต้องแย่งแน่เลย”

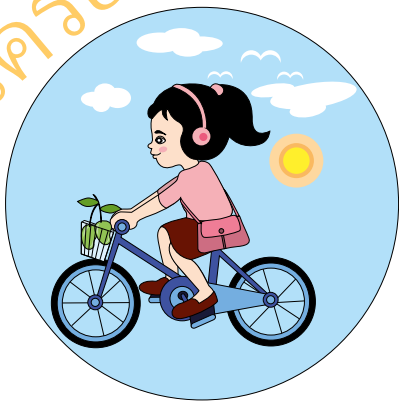
“ไม่เป็นไรๆ หนูมาล้างล้อที่นี้ก็ดีเหมือนกัน
คราวนี้ต้นมะม่วงของฉันคงงามตา เพราะได้
ปุ๋ยดี”

หญิงสาวและคุณป้าจึงหัวเราะให้กัน
ภารกิจสำเร็จลุล่วง ซึ่ล้อสะอาดเอี่ยม หญิงสาว
มีความสุข ตันมะม่วงก็ได้ปุ๋ย และคุณป้า
ก็ได้ทำความดี คุณป้าให้มะม่วงเป็นการ
ปลอบขวัญ เธอรับไว้พร้อมกับความตั้งใจใน
มิตรภาพ

หญิงสาวขี่จักรยานจากมาด้วยใจแช่มชื่น
ตะกร้าจักรยานของเธอยังมีมะม่วงสองใบ ใน
ใจยังคิดถึงคำอวยพรที่เธอแว่ได้ยินเมื่อช่วง
เช้า

“โชคดีตั้งแต่เช้าเลยนะหนู”

เธอยิ้มให้ตัวเอง มันเป็นเช่นนั้นจริงๆ

ลาภในกองอี

ตะวันเคลื่อนคล้อย ลอยสูงขึ้นฟ้าอีกหลาย
องศา คนเดินผ่านบ้านหลังนั้นดูบางตาในยาม
สาย แต่พวกเขากลับเคลื่อนไหวรวดเร็ว รุด
ตรงสู่หน้าปากซอย พวกเขาดูรีบเร่งกว่ากลุ่ม
คนที่ออกจากบ้านแต่เช้า

รวมถึงธนา รองผู้จัดการฝ่ายขาย เขา
กำลังเขียนผีเท้ารีบก้าวให้ถึงปากซอย ทั้ง
ยังกินแซนด์วิชและนมกล่องเป็นอาหารเช้า

ในคราวเดียวกัน มีหน้าซ้ำ ในใจยังขบคิด
ถึงยอดขายต้องทำทะลุเป้า คิดถึงคนรักที่
คบหาแต่กำลังมีปากเสียง คิดถึงสมาร์ทโฟน
รุ่นใหม่ที่กำลังออกวางจำหน่ายในเร็วนี้่ คิดถึง
กำหนดวันที่ต้องจ่ายหนี้บัตรเครดิต มันใช้วัน
นี้หรือเปล่า หรือเลยมาแล้ว

แผละ !

ธนารู้สึกได้ถึงความหนักหน่วงใต้ร่องเท้า
ข้างขวา สัมผัสนั้นบอกได้ว่าเพิ่งเหยียบอีหมา
ก้อนหนึ่งเข้าเต็มๆ เขายกร่องเท้าขึ้นดูก็พบว่า
ไม่ผิดไปจากที่คาดเดา

เมื่อเห็นคราวเคราะห์เกิดแก่ตนอย่าง
เต็มตา จมูกของเขาก็อ่น และเปลือกตาก็
ปิดปี ความหงุดหงิด ความโกรธเดือดดาลขึ้น
ฉับพลัน ใบหน้ายังร้อนผ่าวด้วยความอับอาย
ธนาแน่ใจว่าคนที่เดินตามหลังมาต้องเห็นภาพ
ป้าเป๋อของเขาเป็นแน่

ธนาเกือบจะชูมือขึ้นฟ้ำร้อง “ไว้ย!” เสีย
แล้ว หากไม่ได้ยินเสียงของหญิงสูงวัยเข้าเสีย
ก่อน

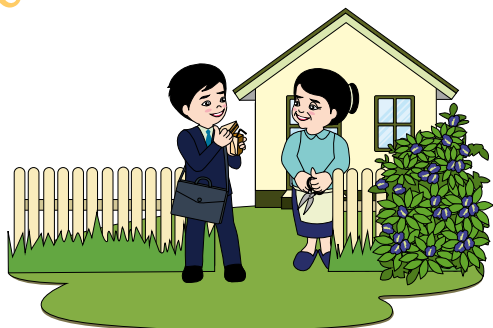
“เฮ้อ ! มีหนุ่มหล่อโดนกับระเบิดอีกก้อน
แล้ว”

ธนาหันหน้าไปหาต้นเสียง พบคุณป้าใน
ชุดกันเปื้อนยิ้มให้เขา เธอถือกรรไกรตัดกิ่ง
คงกำลังตัดเล็มพุ่มใบของอัญชัน คุณป้ายิ้ม
สว่างให้เขา

ธนาสัมผัสถึงความปรารถนาดี คิ้วที่ขมวด
เป็นปุ่มปมจึงคลายออกโดยอัตโนมัติ

“มา มา... มาล้างเท้าข้างในเสียบก่อน” คุณ
ป้าเชิญชวน

ธนาไม่มีทางเลือก เขายกมือไหว้ขอบคุณ
ทั้งที่มีแซนวิชและกล่องนมอยู่ในมือ เดินโขยก
เขยกลงน้ำหนักเฉพาะขาข้างซ้าย เพราะมัน
ไม่เปื้อนอีกของเจ้าตูบ

ธนาเดินเข้ามาในบ้านที่ประตูเปิดต้อนรับ
เมื่อเขาเข้าใกล้คุณป้ามากขึ้น จึงค่อยนึ่กคุ่น
หน้าเธอขึ้นมา เขาจำได้ว่าทุกวันต้องเดิน
ผ่านบ้านหลังนี้ เขามักเห็นเธอปลูกผัก รดน้ำ
ต้นไม้ แต่ด้วยความรีบเร่ง เขาจึงไม่เคยมี
โอกาสได้แวะทักทายในยามเช้า ไม่ต้องพูด
ถึงกลางคืนที่เขาต้องกลับดึกตื่นเพราะทำงาน
ล่วงเวลา

ชีวิตของธนาและของป้าจึงเหมือนดาว-
เคราะห์ที่อยู่คนละวงโคจร ไม่เคยได้บรรจบ
กันนานนับปี นานเข้าความแปลกหน้าจึง
กลายเป็นความปกติ ทุกวันเขาเดินฉิวผ่าน

เลยคุณป้าไป ราวกับสถานที่ตรงนั้นรกร้าง
ไม่มีผู้คน

คุณป้าวางกรรไกรตัดกิ่งไว้บนรั้ว ผายมือ
ให้ธนาเดินไปที่ต้นมะม่วงที่อยู่ใกล้ๆ ธนา
กระเียบตัวไปยืนอย่างว่าง่าย เขาวางรองเท้า
เปื้อนอึบนดินชุ่ม สังเกตเห็นต้นมะม่วงงามดี
กิ่งใบไม่มีโรค มองขึ้นไปเห็นมะม่วงลูกเล็กลูก
ใหญ่กำลังพากันสุกพร้อมกัน

ธนาร้อง “โอ้โฮ” ในใจ ทั้งยังนึกสงสัยว่า
เหตุใด เขาจึงเดินผ่านมะม่วงต้นงามโดยไม่
เห็นพวงผลไม้ตระการตา อีกทั้งไม่เคยหยุด
ชมดอกอัญชันที่กำลังบานสะพรั่ง

คุณป้าก้มตัวหมุนเปิดก๊อกน้ำที่อยู่ใกล้
รั้ว สายน้ำวิ่งวนในสายที่ขดเป็นก้นหอย จน
กระทั่งเอ่อล้นออกมาที่ปลายสาย เธอก้มหยิบ
ปากสายยางส่งให้ธนาด้วยความระมัดระวัง
เกรงว่าเขาจะเปียก

แต่ธนายืนมือมาหยิบสายยางไม่ได้ เพราะ
มือซ้ายของเขายังถือแซนด์วิช และมือขวาก็
มีนมกล่อง

ธนาหาที่วางอาหารเช้า แต่คุณป้าปราม
เอาไว้

“กินอาหารให้เรียบร้อยเสียก่อนเถอะ
รูปหล่อ” คุณป้าว่าด้วยเมตตา เบนหันสายยาง
ไปอีกทิศ เธอรดน้ำต้นอัญชันรอไปพลาง

ธนาพยายามกินให้เร็ว แต่คุณป้าเห็นเสีย
ก่อน เธอจึงเตือนเขาอีกคำว่า

“กินให้ดี ไม่ต้องรีบ กินข้าวที่ละคำ ทำที่
ละอย่าง”

ธนาพยักหน้า เขาลดความถี่ในการ
ขบเคี้ยว คำเตือนของป้าส่งผลต่อเขาอย่าง
ประหลาด จู่ๆ ลิ่นของเขาก็รู้รสชาติของ

อาหาร เพิ่งตระหนักว่าตนกำลังกินแซนด์วิช
ใส่ทูน่ากับไข่ดาว ที่คลุกเคล้าไปด้วยผักกาด
หอม หัวหอม และน้ำสลัด ยิ่งกินพร้อมกับ
นมกล่องยิ่งให้รสชาติหวานมัน

น่าแปลกที่เขารู้รสชาติอร่อยต่างๆ ที่เพิ่ง
เหยียบบิ๊هما และอาจจะไปทำงานสาย

คุณป้ารดน้ำอัญชันเสร็จพอดี ยืนยิ้ม มอง
เขากินอาหารเช้าจนหมด เธอแบมือมาขอร้อง
พลาสติกแซนด์วิชกับกล่องนม ธนายืนเศษ
ขยะให้เธอด้วยความเกรงใจ คุณป้ายังจ่อหน้า
จากสายยางมาให้เขาล้างมือ ธนาทำตาม
อย่างว่องไว

เมื่อมือทั้งสองสะอาดดีแล้ว ป้าจึงยื่นสาย
ยางให้ธนาเป็นผู้ล้างร่องเท้า ส่วนเธอถือเศษ
ขยะ เดินลับหายเข้าไปในบ้าน

ธนาถอดรองเท้าและถุงเท้าข้างขวา ทруд
ตัวนั่งยองๆ กับพื้นดินไต้ต้นมะม่วง ก้มลง
บรรจุล้างพื้นรองเท้าเพื่อนอี เขาตั้งใจล้างไป
ทีละจุด ตรงไหนที่ติดชอกก็ใช้กิ่งไม้เล็กๆ เชี่ย
ออกด้วยความระมัดระวัง

กลิ่นตุจางๆ ไม่ทำให้เขาเป็นทุกข์ แต่กลับ
รู้สึกสดใหม่กับประสบการณ์ตรงหน้า ช่วง
ขณะนี้ไม่มีอะไรที่เขาต้องคิด ไม่มีที่ไหนต้อง
รีบไป ไม่มีหน้าที่ต้องจ่าย ไม่มีความสัมพันธ์

ไต่ต่องร้อพื้น มีเพียงอีเลอะรองเท้าที่เขาต้อง
ล้าง และเขาก็ล้างได้ดีเสียด้วย

เขาล้างด้วยสติและความรู้ตัว ใจของเขา
ที่จดจ่อกับการชะล้างอย่างต่อเนื่องกลายเป็นสมาธิชั่วขณะ วาบหนึ่งเขาจึงตระหนัก
ถึงความจริงบางอย่างขึ้นมาได้

เขาตระหนักถึงถึงต้นเหตุของปัญหาที่รุมเร้า
เขาในช่วงนี้ สาเหตุที่ตื่นสาย แต่กลับต้องรีบ
เร่งทุกเช้า ทำงานอย่างงุ่นง่าน ต้องกลับบ้าน
ดึกดื่น และหงุดหงิดบ่อยๆ

ธนาตระหนักได้ว่า ที่ผ่านมาเขากรีงเกรง
ในความล้มเหลว หวาดกลัวความตกต่ำ เขา
จึงสร้างหลักประกันชีวิตด้วยความสำเร็จ
ซึ่งหมายถึงการมีเงินเดือนมาก มีตำแหน่ง
บริหารชั้นสูง

เขาจึงจมดิ่งกับงาน และโหมทำมันอย่าง
หนักหน่วง ผลที่ตามมาคือความเครียด ความ
สัมพันธ์กับคนรักที่เขม็งเกลียว ความรู้สึก
กดดันทำให้เขาต้องการซื้อปั้งบำบัด เขา
หลงติดกับดักบัตรเครดิตและเป็นหนี้ในที่สุด

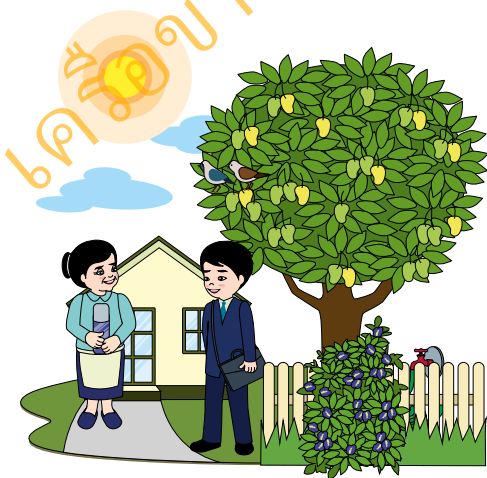

กรณีการล้างอี ณ ตอนนี้ ทำให้หน้า
ตระหนักรว่า แม้เขาจะประสบเคราะห์กรรม
ติดกับดักอยู่ในสถานการณ์ที่ชวนให้รู้สึกตกต่ำ
อับอาย แต่เขาก็พบว่ามันไม่ได้เลวร้ายสักเท่า
ไหร่

การชำระปญญูลไม่ได้ทำให้เขารู้สึกแย่
อย่างที่หวั่นเกรง การไปทำงานสายก็ไม่ได้
ทำให้ฟ้าถล่ม เขารู้สึกดีที่ได้นั่งยองๆ ใต้ต้น
มะม่วงแห่งนี้ ทั้งยังได้ยินเสียงนกร้องอย่างที่ไม่
เคยได้ยินมาก่อน

ธนารู้สึกอึ้งไปกับประสบการณ์ที่เพิ่งได้รับ
รู้สึกสดชื่นอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน โลกได้
ต้นมะม่วงดูสว่างและเปิดออก บทเรียนที่เขา
เพิ่งได้รับช่างมีความหมาย มันทำให้เขามอง
เห็นช่องทางที่จะปรับเปลี่ยนชีวิตคืนสู่ความ
สมดุลยิ่งขึ้น

ไม่นานนัก รอยเลอะนั้นก็ถูกชะออกลงสู่
ผิวดินจนหมด ธนารู้สึกภูมิใจกับการงานที่เพิ่ง
ลุล่วง เขาสวมถุงเท้า ใส่รองเท้า ยืนตัวขึ้นไป
ปิดก๊อกน้ำ ก็พอดีที่คุณป้าก้าวเดินฉับๆ ออก
มาจากในบ้านพร้อมอะไรบางอย่างในมือ

ตะวันสายโด่ง...

ธนาออกจากบ้านหลังนั้นอย่างอึดท้อง
และอึดใจ นานเท่าไรแล้วที่เขาไม่เคยได้รับ
มิตรภาพจากคนแปลกหน้า ซึ่งบัดนี้กลายเป็น
คนรู้จักมักจี่กันไปแล้ว เขาเพิ่งรู้จักคุณป้าว่า
เธอชื่อสำรวย ผู้ใจดีต้มน้ำอัญชันใส่กระตัก
มอบให้ธนาถือไปดื่มกินกับเพื่อนร่วมงาน

ธนาก้าวเดินอย่างมั่นใจ มุ่งหน้าสู่ปากซอย
เขาสาวเท้าด้วยจังหวะที่ช้าลงแต่มั่นคง ทั้งยัง
รู้ตนว่ากำลังยิ้มน้อยๆ อย่างเบิกบาน ได้ยิน
เสียงพูดพึมพำกับตัวเองว่า

“วันนี้โชคดียิ่งๆ”

โอกาสในกองอิ

ป้าสำรวยทำธุระเสร็จเป็นที่เรียบร้อย เธอ
สังเกตว่าวันนี้มีคนเหยียบขี้หมาที่หน้าบ้าน
ของเธอบ่อยกว่าปกติ

ถึงกระนั้นป้าสำรวยก็ไม่โกรธ ไม่คิดบ่น
พึมพำไวยวาย ด้วยรู้ว่าเจ้าตูบยังเป็นหมาเด็ก
และมันยังไม่ถูกฝึกขับถ่ายให้เป็นนิสัย

แต่จะปล่อยให้อิหมามากองอยู่หน้าบ้าน
ของเธอต่อไปคงไม่ดี เพราะอาจมีคนผ่าน
มาเหยียบ หรือไม่หลวตาก็ต้องเป็นคนมา
เก็บกวาด

แวนหนึ่งเธอคิดจะไปเก็บกองอี่เอง งานแค่นี้ถือว่าเล็กน้อยมากสำหรับคุณป้า แต่เธอเห็นโอกาสบางอย่างที่ดีกว่านั้น

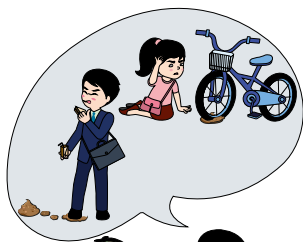
ป้าสำรวจหิ้วของเดินไปเคาะประตูบ้านของเด็กชายนัฏ ไม่นานนักก็มีคนเปิดประตู

“สวัสดีค่ะ ป้าสำรวจ โอ๊ะ! มะม่วงสวยจังค่ะ” แม่ของเด็กชายนัฏทักทายเสียงแจ่มใส

“แม่น้องนัฏจ๊ะ ฉันเอามะม่วงงามๆ มาฝาก” ป้าว่า

“มะม่วงสวยจังค่ะ” แม่น้องนัฏกล่าวชมรับมะม่วงที่ป้าสำรวจยื่นมาให้

“นี่ยังถือว่าเล็กน้อย คราวหน้า รับรองว่า
สวยกว่านี้อีกนะ ตันมะม่วงเพิ่งได้ปุ๋ยดี”

“ปุ๋ยดี...ปุ๋ยอะไรหรือคะ?” แม่น้องนัฐ
สงสัย

“ปุ๋ยจากอีของเจ้าตูบไง วันนี้มีคนเหยียบ
อีของมันตั้งสองคน ฉันเลยเรียกมาล้างอีได้
ตันมะม่วงเสียเลย ฮ่า ฮ่า” ป้าสำรวยหัวเราะ
อย่างร่าเริง

แม่น้องนัฐชะโงกหน้า สอดสายตาบริเวณ
หน้าบ้านป้าสำรวย เธอเห็นกองอีของเจ้าตูบ
แล้วก็รู้สึกหน้าชาด้วยความละอาย

“ขอโทษด้วยค่ะ หนูจะกำชับให้น้องนัฐ
ดูแลเจ้าตูบให้ดีกว่านี้” แม่ว่า

“หมายังเด็กก็อย่างนี้แหละ ยังต้องผ่าน
การฝึกอีกเยอะ ลองใช้โอกาสนี้ชวนน้องนัฐ
ให้ฝึกวินัยเจ้าตูบสิ ฝึกให้มันมาอู่ได้ทันมะม่วง
ฉันทก็ได้” ป้าสารวยยิ้ม เธอหันขวับเดินกลับ
บ้านอย่างอารมณ์ดี

แม่น้องนัฐก็เดินกลับเข้าบ้าน รู้สึกดีใจ
ที่ป้าสารวยไม่โกรธ ทั้งยังให้คำแนะนำที่
เป็นประโยชน์ เธอเรียกลูกชายและเจ้าตูบ
มาประชุม ทั้งยังตั้งโจทย์ว่า “เราควรจะทำ
อย่างไรดีกับอู่ที่กองอยู่หน้าบ้านป้าสารวย”

“ผมจะให้เจ้าตูบกินกลับไปครับ ผมเคยเห็นหมาบางตัวกินอีตัวเอง” เด็กชายตอบเสียงสดใส

แม่ทำหน้านิ่งทั้งที่พยายามกลั้นหัวเราะ

“แต่หมาบางตัวก็ไม่กินอีตัวเองนะ” เธอหันมาที่ลูกหมา “เจ้าตูบ อยากกินอีตัวเองไหม”

เจ้าตูบครางหึ่งๆ

นั้ฐทำหน้าจ้อย “ถ้าอย่างนั้นผมคงต้องเป็นคนทำความสะอาดเอง เพราะผมเป็นคนเลี้ยงเจ้าตูบ”

แม่พยักหน้ายิ้ม เธอภูมิใจในความคิดและความรับผิดชอบของลูกน้อย

“ดีมาก เอาอย่างนี้ แม่ก็เป็นคนเลี้ยงเจ้าตูบเหมือนกัน งั้นเรามาช่วยเก็บอีเจ้าตูบกัน แม่จะเก็บให้ดูก่อนหนึ่ง ส่วนนั้ฐก็รับผิดชอบอีกก่อนหนึ่ง เอาตามนี้ไหม”

“เอาครับ!” นั้ฐว่า

“ฮั๋ง!” เจ้าตูบเห็นคล้อย

ดังนั้นแล้ว แม่ นัฐ และเจ้าตูบจึงออกจาก
ประตูมาพร้อมถังทราย ไม้กวาดทางมะพร้าว
และที่โกยผง

แม่เริ่มทำตัวอย่างให้ดูด้วยการโรยทราย
บนอีกก้อนหนึ่ง ทิ้งไว้ครู่หนึ่งจนอีแห้งได้ที่ แม่
กวาดมันใส่ที่โกยผงอย่างง่ายดาย จากนั้นนำ
อีก้อนแรกกลับเข้าบ้าน เธอเทมันลงสู่ดินโคน
ต้นขนุน เด็กชายและเจ้าตูบตามดูใกล้ชิด

“เป็นยังไง ทำได้ไหม” แม่ย่อตัวลงถามเด็ก
ชาย ทั้งยังยื่นไม้กวาดและที่โกยผงให้

“ทำได้ครับ!” เด็กชายรับไว้ด้วยความ
ร่าเริง วิ่งถืออุปกรณ์ออกนอกบ้านพร้อม
เจ้าตูบ ส่วนแม่กลับเข้าบ้านไปทำงานที่กำลัง
ติดพัน

ไม่นาน เด็กชายนั้ฐและเจ้าตูบก็เ้ไม้กวาด
และที่โกยผงกลับมาที่ต้นขนนั้ฐอีกครั้ง พร้อมอึ
คลุกทรายก้อนหนึ่ง เด็กชายบรรจงเทมันวาง
ไว้ข้างก้อนแรก

“เสร็จแล้ว !” เด็กชายตะโกนอย่างยินดี
น้ำเสียงดูภูมิใจในความสำเร็จ ส่วนเจ้าตูบ
กระดิกหางยุกยิก

เด็กชายวางไม้กวาดและที่โกยผง เขานั้ง
ยองๆ ลูบหัวเจ้าตูบด้วยความรักใคร่ จั้อง
เข้าไปในดวงตาดำขลับไร้เดียงสาของมัน

“ถ้าจะอึคราวหน้า มาอึที่นี้นะ” เด็กชาย
แนะนำเจ้าตูบ

“ฮัง !” เจ้าตูบรับคำ

แล้วภารกิจของเด็กชายนี้รู้ก็หมดลง ถึง
เวลาว่างของพวกเขาแล้ว เจ้าตูบวิ่งนำหน้าไป
ก่อน เด็กชายวิ่งไล่มาติดๆ สองชีวิตวิ่งเล่น
ในบ้านในร่มเงาของขนุนต้นอื่นๆ เป็นเช้าที่
อบอุ่นด้วยความชุ่มชื้นยามสาย

...เหลือไว้แต่อีก้านสุดท้ายที่ยังคงถูกทิ้งให้
นอนกองเดียวดายหน้าบ้านป่าช้ารวย

ธรรมะจากกองอี

อีก้อนสุดท้ายของเจ้าตูบจึงยังคงปรากฏ
อยู่บนถนนปูนร้อนฉ่ำ ตั้งแต่เช้าจนบ่ายคล้อย
จนถึงช่วงเวลาที่จะพระเณรต้องกวาดลานวัด
และถนนโดยรอบก่อนลงโบสถ์ ทำวัตรเย็น

พระบวชใหม่กวาดถนนเรื่อยมาจนถึงอี
ก้อนนั้น ท่านไม่รู้ว่าจะกวาดอย่างไร เพราะ
ไม่เคยกวาดอีมาก่อน พระบวชใหม่จึงยืนคำ
อีทำท่าครุ่นคิดอยู่อย่างนั้น

หลวงตาเห็นพระใหม่ยืนนานจนผิดสังเกต
จึงเดินมาดูลาดเลา

“เอาทรายโรยแล้วโกยได้เลย” หลวงตา
แนะนำ

“ผมไม่เข้าใจครับ หลวงตา” พระหนุ่มว่า

“ไม่เข้าใจอะไร ฉันจะพูดอีกครั้งนะ เอา
ทรายโรยแล้วโกยได้เลย”

“เรื่องนั้นผมเข้าใจครับ แต่...ผมไม่เข้าใจ
ว่าทำไมเราต้องมากวาดขยะหน้าบ้านโยมครับ
ทำไมเขาไม่รักษาความสะอาดเอง ทำไมเขา
ไม่ทำเอง”

หลวงตาชี้นิ้วไปที่ร่องรอยจากการโรยทราย
ท่านชี้แจงว่า “บางทีโยมเขาก็พยายามทำแล้ว
แต่ทำได้ไม่หมดนะ ก็เป็นหน้าที่ของเรา เป็น
บุญของเราที่เขาเหลือกองอิ เหลือกองทุกข์

มาให้เรารับใช้ ให้เราช่วยทำความสะอาด นี่
ละ กิจของสงฆ์”

พระหนุ่มตั้งใจฟัง ด้วยรู้ว่าหลวงตากำลัง
สั่งสอนธรรมะผ่านสถานการณ์ตรงหน้า

“อีกอย่างนะ งานรับใช้ งานทำความสะอาด
งานขจัดสิ่งสกปรก หากน้อมใจทำ
มันก็เป็นการภาวนาแบบหนึ่งนะ”

“ยังไฉครັบ” พระหนุ่มถามพร้อมๆ ไปกับ
ฟังไม้กวาดกับที่โกยผงจนมันคง จากนั้นท่าน
ยกมือขึ้นประนมรับธรรมของหลวงตา

“คือ...เราอุตส่าห์กวาดขยะภายนอกแล้ว ก็
น้อมใจกวาดขยะภายในไปพร้อมๆ กัน กวาด
เครื่องเศร้าหมอง สิ่งปฏิกูลในใจให้เบาบางลง
ขจัดตัวตนที่สั่งสมไว้ออกไปพร้อมๆ กับกองอิ
ถ้ำกวาดด้วยท่าที่แห่งการฝึกฝนแบบนี้ ตัวตน
ของเราก็จะเล็กลง ความกรุณาในใจก็จะ
เติบโตขึ้น และใจก็จะโปร่งเบามากขึ้น แบบ
นี้เข้าใจไหม”

“ขอสาธุในธรรม ขอบพระคุณหลวงตาที่
เมตตาสั่งสอนครับ”

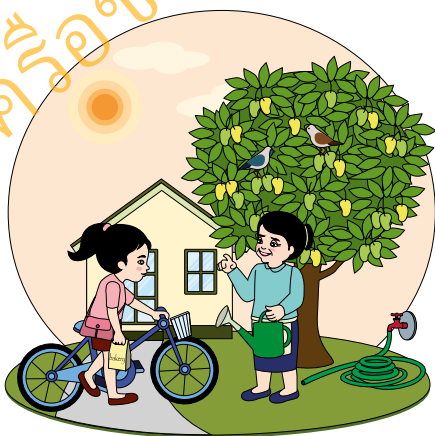
หลวงตายิ้มยิ้มด้วยความกรุณา หันหลัง
กลับไปกวาดบริเวณที่ต้องรับผิดชอบต่อ ทั้ง

ให้พระหนุ่มทำความสะอาดอีกก่อนสุดท้ายของ
เจ้าตูบ ไม่ช้ามันก็ถูกย้ายไปอยู่โคนต้นมะขาม
ใหญ่ใกล้โบสถ์ เสียงระฆังดังห่างเห่ง เวลา
ทำวัตรเย็นเริ่มต้นแล้ว...

เช่นทุกเย็น ถนนหน้าบ้านเด็กชายรัฐ
พลุกพล่านอีกครั้ง คนทำงานเดินกลับเข้าซอย
จักรยานปั่นกลับบ้านเป็นสายธาร

เป็นอย่างนี้เช่นทุกเย็น เว้นแต่มีบางอย่าง
เปลี่ยนไป

หญิงสาวขี่จักรยานหัวขนมสูตรใหม่มา
ฝากคุณป้า ชมว่ามะม่วงของป้าอร่อยดีจริง

ธนากลับบ้านเร็วกว่าทุกวัน เขาแวะที่บ้าน
กลางซอย กล่าวทักทายและชื่นชมในฝีมือ
ปรุงน้ำอัญชันของป้าสำรวย

เจ้าตูบอีทีไค่ตันขนุนในบ้านของเด็กชาย
นั้ฐ

พระหนุ่มนั่งสมาธิได้นาน ด้วยติ่มด้าในรส
ธรรมลิก้าจากคำสอนของหลวงตา กระทั่ง
แวบหนึ่ง ท่านนึกถึงภาพก้อนอีโรยทรายใต้
ต้นมะขาม

...แต่พระหนุ่มกลับรู้สึกสงบและเป็นสุข
อย่างประหลาด

ส่งท้าย

อีหมาเป็นปัญหาใหญ่ที่วัดหลายแห่งต้องเผชิญ ทั้งยังเป็นปัญหากวนใจคนเมืองที่ต้องเดินตามตรอกซอกซอยยามเช้าเย็น

เป็นเรื่องธรรมดาที่เราจะรู้สึกแยะ เมื่อหมาของเพื่อนบ้านมาอีหน้าบ้านเรา นั่นเป็นเพราะอีรบกวนทัศนียภาพทางสายตา ส่งกลิ่นที่ไม่โอภา และแน่นอน ปัญหาเรื่องการเหยียบอีหมา

เป็นเรื่องธรรมดาที่เราจะมองว่า “อีหมา” เป็นสิ่งไม่ดี ฟังรังเกียจ และควรจัดการให้สิ้นซากไปด้วยวิธีการต่างๆ บริษัทผลิตอาหารหมา

บางแห่งพยายามขบคิดแก้ปัญหาอีหมาไปไกลถึงขั้นที่ว่า เราจะผลิตอาหารหมาอย่างไรไม่ให้มันอี หรือต่อให้อีกก็ไม่เหมัน

สำหรับบางคนแก้ปัญหาเรื่องอีหมาง่ายๆ ด้วยการไม่เลี้ยงเสียตั้งแต่แรก

ผู้เขียนคิดว่าท่าที่ต่ออีหมานั้นเป็นไปในทิศทางเดียวกับท่าที่ต่อความทุกข์ กล่าวคือ เราปฏิเสธ ป้องกัน หลีกหนีเป็นส่วนใหญ่

จนกระทั่งได้ขบคิดถึงคำสอนของพระอาจารย์ไพศาล วิสาโล ที่เคยแนะให้ “มองบวกในสถานการณ์ที่เป็นลบ” ซึ่งหมายถึงการเปลี่ยนท่าที่ต่อสิ่งที่ไม่น่าพึงพอใจ จากเดิมที่หงุดหงิด ลองน้อมรับทุกสิ่งที่เกิดขึ้น ตั้งสติใคร่ครวญเหตุร้ายที่ปรากฏตรงหน้า ลองสืบเสาะค้นหาประโยชน์จากสิ่งนั้น บางทีสิ่งร้ายอาจกลับกลายเป็นดี และเคราะห์อาจเปลี่ยนเป็นโชค

พระท่านจัดทำที่เช่นนี้ว่าเป็นหนึ่งในการปฏิบัติธรรมในข้อ “โยนิโสมนสิการ” หรือการพิจารณาโดยแยบคายอย่างเร้ากุศล สร้างปัญญา

ผู้เขียนจึงทดลองนำเสนอแง่มุมดีๆ จากอิหมา ซึ่งเป็นตัวแทนของเคราะห์กรรม และสิ่งไม่น่าเอา ไม่น่าพึงพอใจ

อิหมาในเรื่องนี้บวกกับปัจจัยบางประการกลับทำตัวละครในเรื่องประสบสิ่งดีๆ

อิของเจ้าตูบนำพาหญิงสาวให้พบไมตรี ได้มะม่วงติดไม้ติดมือไปทำงาน มันยังนำพาให้ธนาได้ตึมน้ำอัญชันแห่งมิตรภาพ ตลอดจนข้อคิดสำคัญที่อาจเปลี่ยนชีวิตของเขา อีกก่อนนั้นยังเป็นโอกาสในการฝึกฝนวินัยแก่น้องนั้ฐและเจ้าตูบ ฝึกฝนการวางจิตวางใจของพระบวชใหม่ ยังไม่นับรวมประโยชน์จากก้อนอิฐในฐานะอุปกรณ์บำรุงชีวิตของเหล่าพืชพรรณ และรวมถึงตัวบ่งชี้ว่าเจ้าตูบยังมีสุขภาพดี ไม่

เจ็บป่วย อันเป็นโชคดีสำหรับผู้เลี้ยงดังเช่น
เด็กชายและแม่ของเขา

บรรยากาศแห่งความเป็นปกติ เปี่ยมด้วย
มิตรภาพในชุมชนแห่งนี้ จะเกิดขึ้นไม่ได้เลย
หากขาดคนอย่างป้าสำรวยหรือหลวงตา ผู้
หยิบยื่นความกรุณาในแง่มุมต่างๆ ทั้งจาก
อาภิสของฝาก คำแนะนำ หรือแม้แต่พระ
ธรรมคำสอน

ความเป็นกัลยาณมิตรนั่นเองที่จะช่วย
บรรเทาสถานการณ์ที่ไม่น่าพึงพอใจให้สลาย
ไปโดยเร็ว บางครั้งพวกเขาถึงกับสามารถแปร
เปลี่ยนโชคร้ายให้กลายเป็นโชคลาม เปลี่ยน
ความโกลาหลุ่นวายเป็นความปกติสุขอย่าง
น่าอัศจรรย์

สิ่งที่น่าสนใจยิ่งกว่าคือ เราทุกคนมีสิทธิ์
เลือกที่จะดำรงบทบาทเป็นป้าสำรวยหรือ
หลวงตาในจังหวะที่เหมาะสมและมีความ
พร้อม เราสามารถเลือกเป็นผู้ให้และเยียวยา
ในบางโอกาสที่เอื้อ

ลองมองไปรอบตัวดูสิครับ เห็นใครบางคน
ใกล้ตัวท่านที่กำลัง “เหยียบอหิมา” อยู่ไหม

หากท่านพบคนเหมาะๆ และปรารถนา
ร่วมทุกข์ช่วยเหลือกัน นั่นหมายความว่า
ท่านกำลังได้รับโอกาสดีในการหยิбыื่นไมตรี
ให้การบรรเทาเยียวยา กระทั่งแปรเปลี่ยนให้
อิหมากลายเป็นปุ๋ยล้ำค่าสำหรับพวกเขา

ส่วนตัวท่านย่อมได้รับสิ่งบำรุงชีวิตโดยไม่
ต้องสงสัย

ด้วยวิธีคิดเชิงบวกแม้ประสบเหตุร้าย
ประกอบกับไมตรีจิตจากมิตรสหายนี้เอง
ตรอกซอยแห่งชีวิตของพวกเราคงจะน่าอยู่
น่าเดินมากทีเดียว

เครือข่ายพุทธิกา

การจะรักษาพระศาสนาให้ยั่งยืนนั้นมีใช้
หน้าที่ของคนใดคนหนึ่งหรือบุคคลใดเพียง
กลุ่มเดียวทั้งมิใช่เป็นความรับผิดชอบที่จำกัด
อยู่กับพระสงฆ์หรือรัฐบาลเท่านั้น หากเป็น
หน้าที่ของชาวพุทธทุกคนและเป็นความรับ
ผิดชอบที่พระพุทธรองค์ทรงมอบหมายแก่พุทธ
บริษัททั้งหลาย

ดังนั้นเมื่อถึงคราวที่พระพุทธศาสนา
ประสบภาวะวิกฤติ จึงควรที่ชาวพุทธทุกคนจะ
ร่วมมือกันอย่างเต็มกำลังความสามารถเพื่อ
ฟื้นฟูพระพุทธศาสนาให้เจริญงอกงามและ
กลับมามีความหมายต่อสังคมไทยรวมทั้งยัง
ประโยชน์แก่สังคมโลก

ด้วยเหตุนี้ “เครือข่ายพุทธิกา” จึงเกิดขึ้น
เพื่อเป็นจุดเริ่มต้นของการมีองค์กรประสาน
งานในภาคประชาชนสำหรับการเคลื่อนไหว
ผลักดันให้มีการฟื้นฟูพระพุทธศาสนาอย่าง
จริงจัง และต่อเนื่อง

เครือข่ายพหุธิกา ประกอบด้วยองค์กร
สมาชิก ๙ องค์กร ได้แก่ มูลนิธิโกมลคีมทอง
มูลนิธิเด็ก มูลนิธิพุทธธรรม มูลนิธิสุขภาพไทย
มูลนิธิसानแสงอรุณ มูลนิธิสายใยแผ่นดิน
เสมสิกขาลัย มูลนิธิเมตตาธรรมรักษ์ และ
กลุ่มเสขิยธรรม

เครือข่ายพหุธิกา

ชุมทรัพย์จากก้อนอิฐ

เอกภาพ สันติวรรณธนะ